

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

16.Bhar.82/2026/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2026. évi június hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmény miatt Terheltl ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. november 3. napján kihirdetett 2.Bf.368/2025/13. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) évre, a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

[1] A Nagykovácsi Járásbíróság 2025. március 27. napján kihirdetett 1.B.80/2023/56. számú ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetvényének kísérletében [Btk. 164.§. (1) és (3) bekezdés] és gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségében [Btk. 164.§ (1) és (2) bekezdés], és ezért halmazati büntetésül 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egy napi tétel összegét 1.200 forintban állapította meg, az így kiszabott 360.000 forint pénzbüntetésre hat havi részletfizetést engedélyezett és rendelkezett az átváltoztatásának a lehetőségéről. A vádlottat az ellene segítségnyújtás elmulasztásának büntette [Btk. 166. § (1) és (3) bekezdés I. fordulata] miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján, bűncselekmény hiányában felmentette. magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 875.212 forint bűnügyi költségből 500.000 forint megfizetésére, a fennmaradó 375.212 forint bűnügyi költségéről megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] Az ítélet ellen bejelentett ügyészi, vádlotti és védői fellebbezés folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2025. november 3. napján kihirdetett 2.Bf.368/2025/13. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlott terhén megállapított testi épség elleni bűncselekményeket a Btk. 234.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő közúti veszélyeztetés büntettként minősítette. A vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés első fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának büntetében is. A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 2 év szabadságvesztésre súlyosította, amelynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből annak végrehajtása esetén legkorábban a 2/3 rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést akként változtatta meg, hogy a vádlottat az eljárás során összesen felmerült 875.212 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[3] Az ítélet ellen az ügyészség végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, a védő a segítségnyújtás elmulasztásának büntette alól felmentés érdekében és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[4] A Pest Vármegyei Főügyészség Büntetőbírósági Osztálya Bf.2253/2021/8. számú fellebbezés indoklásában előadta, hogy nem osztja azt a törvényszéki álláspontot, mely szerint nem állapítható meg a vádlott terhére súlyosító körülményként a többszörös KRESZ szabályszegés, pusztán az, hogy a KRESZ 3.§ (1) bekezdés c) pontjával alapvető közlekedési szabályt segegett. Az 56/2007. BK vélemény III/6. pontja szerint az elkövető terhére értékelendő, ha ugyanazon bűncselekmény több elkövetési magatartását is megvalósítja, ha keretszabály (például közlekedési bűncselekmény elkövetője a közlekedés) alapvető vagy több rendelkezését megszegi vagy a szabályszegése durva. A megbánást nem tanúsító, a cselekmény elkövetését el nem ismerő terhelt esetében figyelemmel a sértett maradandó fogyatékosságot eredményező sérülésére és arra, hogy nem csak a konfliktusban érintett, hanem a közlekedésben részt vevő más személyt is közvetlen veszélynek tett ki, majd észlelve a bekövetkezett balesetet, a helyszínt elhagyta, indokolt végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 53/2026/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Előadta, hogy az első- és másodfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A másodfokú bíróság ítélete megalapozott, indokolása helyretette az elsőfokú bíróság tévedéseit és az irányadó tényállás alapján a cselekmények jogi minősítése a másodfokú ítéletben meghatározottak szerint törvényes, azonban a kiszabott büntetés nem szolgálja kellően a büntetési célokat, mellyel összefüggésben utalt a Pest Vármegyei Főügyészség fellebbezésének indoklásában kifejtettekre. Indítványozta, hogy az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a szabadságvesztés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, mellékbüntetésént a szabadságvesztéshez igazodóan a vádlottat tiltsa el a közügyek gyakorlásától, egyebekben a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

[6] A védő fellebbezésének indoklásában sérelmezte, hogy a törvényszék annak ellenére a lökést fogadta el elkövetési magatartásként, hogy a vádlottra kedvezőbb érintést kellett volna rögzítenie, mely esetben pedig a közúti baleset gondatlan okozásának vétsége minősítés lenne a helyes. A pontos vádlotti magatartás leírására a sértett és tanú2 tanú különféle, egymástól eltérő tartalmú kifejezéseket használ, van szó hozzáérésről, érintésről, megütésről és lökésről. Ebből a vádlottra legkedvezőbb verziót, az érintést kellett volna a bíróságnak megállapítania, melynek alapján a vádlott magatartása inkább zavaró hatású volt, ami a KRESZ 3.§ (1) bekezdés c) pontját sértő közlekedési magatartás. A KRESZ szabályszegés szándékos volta azonban önmagában nem alapozza meg a közúti veszélyeztetés megállapítását. A szándékos szabályszegésnek és a közvetlen veszélyhelyzet létrejöttének egymással okozati összefüggésben kell lennie. Véleménye szerint a vádlotti magatartás inkább a hanyag gondatlanság irányába mutat, semmilyen bizonyíték nincs arra, hogy akárcsak belenyugodott volna abba, hogy a sértettet vagy sértetteket közvetlen veszélybe sodorja. Annak sincs jele, hogy előre látta volna magatartásának következményeit és könnyelműen bízott azok elmaradásában. Ha volt is KRESZ szabályszegés a vádlott részéről, akkor az a sértett szándékos zavarásában nyilvánult meg, a terhelt pedig a tőle elvárható gondosságot nem tanúsította és nem mérte fel, hogy milyen következményekkel járhat sértett2 sértett megérintése.

[7] Az elsőfokú ítélet iratellenes megállapítást tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a vádlott észlelte a sértettek elesését, erre ugyanis semmilyen bizonyíték nincs, a sértett többször önellentmondásba keveredő nyilatkozatát semmi nem támasztja alá. A vádlott a rögzített elesési ponttól 21,8 métert tesz meg az utcában, majd balra kanyarodik, Ezt a vádlott a szakértői számítások szerint 4-5 másodperc alatt teszi meg. A szakértő szerint a vádlotti meglökés után a sértett nem dől el rögtön, pontosan nem lehet meghatározni, hogy mekkora távolságot tesz meg. Ezalatt a vádlott már kihaladhatott az utcából. Arra vonatkozóan ugyancsak nincs bizonyíték, hogy a vádlott a kanyarodás előtt visszafordult volna, és a helyszíni tárgyalás alapján, ha vissza is fordul, onnan az ütközés helyét nem lehetett látni. Álláspontja szerint a vádlott még a sértettek elesése előtt kezdte meg a balra kanyarodást, így az elesést nem észlelhette, ezért nem állt fent a segítségnyújtási kötelezettsége.

[8] Ha azonban az ítéltábla nem hoz felmentő rendelkezést, akkor is irreálisnak tűnik, hogy a büntetlen előéletű, nyugdíjas korhoz közeledő, kifogástalan életvezetésű terheltet végrehajtandó szabadságvesztésre ítéljék. Jelen ügyben ugyanis ténykérdés, hogy van egy jelentős sértetti közrehatás. Nem lehet kerékpárral az útesten egymás mellett haladni, a kamerafelvételen látszik, hogy egymás mellett haladnak, illetve a szakértő kimondja, hogy ha egymás mögött haladnak, akkor nem történik meg a baleset.

[9] Az időmúlás is jelentősnek tekinthető, a vádlott időskorú, büntetlen előéletű, saját vállalkozásában dolgozik, jövedelmét hiteltartozás terheli, idős kora miatt a büntetlen előélete nyomatékos enyhítő körülmény, 2 éven belül közlekedési szabálysértés miatt nem volt felelősségre vonva.

[10] Ennek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a másodfokú ítéletét változtassa meg, a vádlottat a segítségnyújtás elmulasztásának büntette miatt emelt vád alól mentse fel, valamint a vádlottal szemben pénzbüntetést vagy alacsonyabb tartamú, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki.

[11] A harmadfokú nyilvános ülésen az ügyész és a védő a fellebbezésüket fenntartották.

[12] Az ügyész a perbeszédét az írásbelivel egyezően adta elő és indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben kiszabott büntetést az írásbeli indítvány szerint súlyosítsa.

[13] A védő ugyancsak fenntartotta az írásban előadottakat, és kiemelte, hogy álláspontja szerint az ítélet tényállásból nem következik a segítségnyújtás elmulasztásának elkövetése, ezt a tényállás sem tartalmazza. Az igazságügyi műszaki szakértői vélemény szerint a sértettek kerékpárjai még 5-15 métert gurultak, mielőtt elesetek, de addigra a vádlott már a utcába bekanyarodott, így a sértettek elesését nem kellett észlelnie. Vitatta a közúti veszélyeztetés minősítését és az elkövetési magatartás megalapozottságát is, de hozzátette, hogy véleménye szerint ezt az ítéltábla a harmadfokú eljárásban nem vizsgálhatja. Indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlottat a segítségnyújtás elmulasztásának büntette miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában mentse fel, és a büntetést enyhítse.

[14] A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy ő csak rákiabált sértettekre, de nem ért hozzá, azt, hogy utána ők mit csináltak, nem tudja.

[15] A Be. 615. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdés a) pontja alapján ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. A Be. 615.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

[16] A másodfellebbezések tehát joghatályosak, az ügyészi másodfellebbezés nem megalapozott, a védő másodfellebbezése az enyhítés körében alapos.

[17] A Be. 618. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

[18] Az ítéltábla megállapította, hogy sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem vétett eljárási szabálysértést.

[19] A vádlott személyi körülményeire vonatkozó megállapításokat a rendelkezésre álló adatok alapján az ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki:

[20] Terhelt1 vádlott 1983 óta „A”, 1984 óta „B” és „C”, 1989 óta „C+E” és „B+E”, 1992 óta „D” és „D+E” kategóriára érvényes vezetői engedéllyel rendelkezik. Vezetési jogosultsága jelen cselekménnyel összefüggésben 2021. június 11. napjától 2022. február 21. napjáig szünetelt.

[21] A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, így ezen okból sincs helye az ítélet hatályon kívül helyezésének.

[22] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, széleskörű és alapos bizonyítást folytatott le.

[23] A másodfokú bíróság azonban helyesen fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és d) pontjaira figyelemmel részben megalapozatlan, a részleges megalapozatlanságot törvényesen küszöbölte ki, ezzel megalapozottá téve a tényállást, mely így a harmadfokú felülbírálat alapját képezte. A védői hivatkozásra reflektálva megjegyzi az ítéltábla, hogy az ellentétes döntés alapját képező segítségnyújtás elmulasztásának büntette tekintetében az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által megalapozottá tett tényállásban Btk. 166.§ (1) bekezdésében leírt tényállási elemeknek megfelelő elkövetési magatartás került rögzítésre (elsőfokú ítélet [13]; másodfokú ítélet [54] bekezdése). A Be. 618.§ (3) bekezdése alapján a jelen harmadfokú eljárásban a felülbírálat nem terjed ki a közúti veszélyeztetés alapjául szolgáló tényállás megalapozottságának a vizsgálatára, de azt a Be. 618.§ (3) bekezdés a) pontja és a Be. 590.§ (5) bekezdés b) pontja alapján - a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést - ebben a körben is vizsgálnia kellett az ítéltáblának, itt a vizsgálódás arra terjedt ki, hogy helye van-e terhelt felmentésének vagy vele szemben az eljárás megszüntetésének.

[24] Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság helytálló mérlegelés alapján állapította meg azt, hogy Terhelt1 sértettlet meglökte, melynek következtében elvesztette az uralmát a kerékpár fölött, és nekiütközött a magánfél1 által hajtott kerékpárnak, tehát a vádlott indította el azt az okfolyamatot, amely a sértettek eleséséhez és magánfél1 sérülésének létrejöttéhez vezetett.

[25] sértett1 és tanúl vallomása következetes abban, hogy a vádlott sértettlet a hátán meglökte, és ez okozta a menetstabilitás-vesztését és az elesését. tanúl vallomásával szemben támasztott vádlotti és védői kételyeket pedig a bizonyítási kísérlet megcáfolta, ennek alapján ugyanis tanúl mind az észlelési helye, mind pedig a személyes képességei alapján olyan helyzetben volt, hogy észlelhette a cselekményt, abban őt semmi nem akadályozta. A sértett és a vádlott személyes konfliktusokkal és hatósági eljárásokkal terhelt kapcsolata mindkét

oldal szavahihetőségét befolyásolhatná. A vitákban azonban nem érintett tanúl tanú szavahihetőségét ez nem érinti, a tanú vallomásából elfogultságra utaló körülmény nem derült ki.

[26] Megjegyzi azonban az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [51] pontjában írtak nem fedik teljes egészében az igazságügyi műszaki szakértői vélemény megállapításait, ugyanis az nem támasztotta alá a sértettek és tanúl tanú vallomását, csak nem cáfolta.

[27] Helytállóan jutottak arra az első- és másodfokú eljárásban a bíróságok, hogy a vádlott észlelte a sértettek elesését, de segítségnyújtási kötelezettségének nem tett eleget. A vádlott ugyanis meglökte a sértettet, tudata átfogta, hogy ennek következtében egyensúlyát vesztheti és eleshet – ebben áll ugyanis a veszélyeztetési szándék – tehát számíthatott a sértettek elesésére, mely nem vitásan hanghatással is járt, hiszen két felnőtt kerékpáros esett el, magánféll pedig még egy fának is hajtott.

[28] A Be. 618.§ (3) bekezdés a) pontja alapján – figyelemmel a Be. 590.§ (5) bekezdés c) pontjára – az ítéltábla vizsgálta a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény minősítését is, és megállapította, a másodfokú bíróság helyes jogi minősítésének rögzítése mellett, hogy tévesen vont az elsőfokú bíróság arra következtetést, hogy a vádlott szándéka testi sértésre irányult. A szándékosság megállapításához a tényállási elemekre vonatkozó tudat szükséges. Kizárólag azokból a tárgyi ismérvekből lehet az elkövető szándékára következtetést levonni, amelyeket a tudata a véghezviteli magatartás kifejtésekor átfog. Jelen ügyben a szándékos közúti veszélyeztetés esetén a terhelt a veszélyhelyzet bekövetkezésének lehetőségét látja és azt kívánja, de a szándéka itt megáll, az csak a veszélyhelyzetre limitált. A 41/2007. BK véleményben leírt jogértelmezés szerint a szándékos veszélyeztetési bűncselekmények – így Btk. 234. §-a szerinti közúti veszélyeztetés – esetében az elkövetőnek a veszélyhelyzet előidézésén túlmenően – a minősített alakzatokba foglalt – bármely káros eredményre kizárólag csak a gondatlansága terjedhet ki. Amennyiben az elkövetőnek a veszélyhelyzet okozásán túlmenő káros eredményre is kiterjed a szándéka, úgy a ténylegesen létrejött eredményhez képest kell a cselekményét minősíteni, mert ilyen esetben már nem „veszélyeztető”, hanem materiális, „sértő” bűncselekmény valósul meg. Tehát az elsőfokú bíróság jogdogmatikailag helyes okfejtés, azonban jelen tényállás esetben helytelen ténybeli következtetés alapján minősítette a vádlott cselekményét. Ez utóbbit a másodfokú bíróság a törvénynek megfelelően, a bírói gyakorlattal összhangban korrigálta.

[29] Az ítéltábla a vádlotti szándék tekintetében mindenben egyetértett a törvényszék ítéletének [67] és [69] bekezdésében írt okfejtésével. A vádlott Btk. 7.§ 1. fordulata szerinti egyenes szándéka tehát csupán a veszélyhelyzet okozására terjedt ki, a vádlott a sértettl fel korábban fennállt konfliktus miatt lökte meg a sértettet, nem állapítható meg, hogy szándéka testi sértés okozására irányult volna. A bekövetkezett eredmény, magánféll sérülése tekintetében pedig a Btk. 8.§ 1. fordulatában írt tudatos gondatlanság terheli, előre látta cselekménye lehetséges következményeit, de könnyelműen bízott abban, hogy azok elmaradnak.

[30] A vádlott azzal, hogy egy kerékpározó személy, a sértett hátát meglökte, megszegté a közúti közlekedésnek a KRESZ 3.§ (1) bekezdés c) pontjában írt szabályát, és mások testi épségét közvetlen veszélynek tette ki. A közúti veszélyeztetés bűncselekmény eredménye más, vagy mások életének, testi épségének közvetlen veszélyeztetése. Tehát nem elegendő egy absztrakt veszélyhelyzet kialakítása, vagy fenntartása, a veszélynek közvetlennek kell lennie, ami azt jelenti, hogy a szabályszegő magatartás folytán a tényleges helyzetben külsőleg is felismerhető formában jelentkezik, és konkrét személyre, vagy személyekre vonatkozó káros eredmény, az élet, testi épség sérelme reális és azonnal lehetséges bekövetkezésének veszélye áll fenn. A veszély közvetlensége jelen esetben nem vitás, hiszen mindkét sértett elesett, és magánféll pedig maradandó fogyatékoságot szenvedett.

[31] A fent kifejtettek alapján törvényesen minősítette a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 234.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő közúti veszélyeztetés büntettként.

[32] Megjegyzi az ítéltábla a védői érvelésre figyelemmel, hogy a KRESZ 54.§ (3) bekezdése alapján kerékpárral az útpadkán, az úttesten és a járdán csak egy sorban szabad haladni. Az az esetleges szabályszegés, hogy a sértettek egymás mellett kerékpároztak, csupán közreható okként (concausa) értékelhető, de a vádlotti felelősséget nem menti. A veszélyhelyzet kialakulását és annak eredményeképpen a sérülés létrejöttét ugyanis nem az okozta, hogy a sértettek nem egymás mögött haladtak, hanem az, hogy a vádlott sértettlet a hátán meglökte. A vádlotti cselekvőség hiányában – pusztán azért, mert egymás mellett kerékpároznak – nem alakult volna ki a közvetlen veszélyhelyzet és a testi sérülésben bekövetkezett eredmény. A vádlotti magatartás azonban önmagában alkalmas volt arra, hogy a közvetlen veszélyhelyzetet létrehozza és annak eredményeképpen sérülést okozzon. A vádlott által elindított okfolyamatot ugyanis nem szakítja meg, ha az eredmény bekövetkezésében más személy közlekedési szabályszegése is közrehatott (BH2015.51.).

[33] magánféll sérülése tekintetében ugyancsak arra mutat rá az ítéltábla, hogy a vádlotti magatartás indította el azt az okfolyamatot, amely a sértett sérüléséhez vezetett. Bár a maradandó fogyatékoság megállapítása csak hosszas szakértői vizsgálat után nyert megállapítást, ez nem példátlan, a maradandó fogyatékoság természetéből adódóan sok esetben csak a sérülés bekövetkezését követő egy vagy több évvel válik megállapíthatóvá. Nem nyert bizonyítást olyan külső körülmény – orvosi vagy sértetti mulasztás – amely ennek kialakulásához hozzájárult volna, azonban az ítéltábla itt is kiemeli, hogy ez is csak közreható okként lenne értékelendő, de a vádlotti felelősségét nem mentené.

[34] Az ítéltábla egyetért azzal a törvényszéki érveléssel, hogy magánféll sértett tekintetében a vádlottat még az egyébként helyesen elvetett, nem helytálló elsőfokú bíróság minősítése mellett is segítségnyújtási kötelezettség terhelte.

[35] A 2/1999. Büntető jogegységi határozat és a 41/2007. BK vélemény II. pontja értelmében a vizsgálni kell az elkövető véttségét mind a veszélyhelyzet, mind a személyi sérülés tekintetében. A Btk. 166.§ (1) bekezdése értelmében segítséget annak a személynek kell nyújtani, aki megsérült vagy élete, illetve testi épsége közvetlen veszélyben van. A szándékos veszélyeztetési cselekmény elkövetőjének, jelen esetben Terhelt1 vádlottnak a szándéka kizárólag a veszélyhelyzet okozására terjedt ki, azonban ezzel okozati összefüggésben magánfélnek személyi sérülése keletkezett, melyre a vádlott szándéka már nem terjedt ki, e körben a vádlottat csak tudatos gondatlanság terheli. Abban az esetben, ha az elkövető a veszélyhelyzet előidézésében vétlen, akkor a segítségnyújtás elmulasztásának alapesetét kellene a terhére megállapítani, míg ha a veszélyhelyzet előidézésében vétkes – mint ahogy jelen esetben – , akkor az ennek megfelelő, minősített esetet kell a terhére róni. Az ítéltábla kiemeli, hogy a fenti jogértelmezés alapján segítségnyújtási kötelezettség csak magánféllel szemben terhelt a vádlottat, mivel csak ő szenvedett ténylegesen sérülést.

[36] A másodfokú bíróság eltérő, helyes minősítésére is figyelemmel azonban a vádlottat terhelő segítségnyújtási kötelezettség vitán felüli, a veszélyhelyzetet vétkes, szándékos magatartásával ő idézte elő, így a törvényszék helyesen mondta ki a bűnösségét a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés első fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának büntetében is, ugyanis éppen amiatt, hogy a személyi sérülés okozására a vádlott szándéka nem, csak a gondatlansága terjedt ki, a humanitárius gyökerű, erkölcsi kötelesség teljesítése megköveteli a segítségnyújtást, ennek elmulasztása pedig a veszélyhelyzeti bűncselekménnyel halmazatban megállapítható (41.BKv. II. pont).

[37] A másodfokú bíróság feltárta és értékelte a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket, mellyel az ítéltábla alapvetően egyetértett, azonban mellőzi a súlyosító körülmények közül az alapvető közlekedési szabályszegést, a KRESZ 3.§ (1) bekezdés c) pontja ugyanis nem tartozik ezek közé, míg a KRESZ 58.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak megszegésének e körben történő figyelembe vétele a kétszeres értékelés tilalmába ütközne.

[38] Helyesen rögzítette a törvényszék a büntetési tételkeretet, és abban is egyetértett az ítéltábla, hogy a büntetési célokat szabadságvesztés szolgálja. Nem osztotta azonban a súlyosításra irányuló ügyészi álláspontot, az ítéltábla ugyanis úgy ítélte meg, hogy a büntetlen előéletű, kifogástalan közlekedési múlttal rendelkező, idősebb korú vádlottal szemben a büntetési tétel legkisebb mértéke túl szigorú lenne, ezért a Btk. 82.§ (1) bekezdésében és a (2) bekezdés c) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával a szabadságvesztés tartamát egy évre enyhítette.

[39] A büntetlen előéletű, kifogástalan közlekedési múlttal rendelkező vádlottal szemben a büntetés célja tényleges szabadságelvonás nélkül is elérhető, a másodfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta eltelt időmúlásra tekintettel a felfüggesztés próbaidejének tartamát két évre enyhítette.

[40] A törvényszék helyesen vizsgálta az előzetes mentesítés lehetőségét Btk. 102. § (1) bekezdés), és arra jutott, hogy a vádlott érdemességét alátámasztó körülményt nem észlelt, ezzel az ítéltábla is egyetértett.

[41] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek, a szakértői bizonyítás szükségességére tekintettel a bűnügyi költség összege nem tekinthető a cselekmény tárgyi súlyához mérten eltúlzottnak, így a másodfokú bíróság törvényesen kötelezte a vádlottat a teljes összeg megfizetésére.

[42] A fentiek alapján az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be. 624.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 623.§ alapján helybenhagyta.

Budapest, 2026. június 24.

dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória s.k.
előadó bíró

dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2.Bf.368/2025/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 16.Bhar.82/2026/6. számú ítéletében írt változtatással 2026. június 24. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. június 24.

dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke